

Το Ύστατο Χαίρε στον Εκδότη του «Πάντα Εμπρός»

Αναλαμβάνοντας την ευθύνη να συμπληρώσω τα τελευταία στάδια της έκδοσης αυτού του τεύχους του περιοδικού, που επιστρέφοντας πρόωρα στον Δημιουργό, δεν πρόλαβες να ολοκληρώσεις αγαπητέ μου Ανδρέα, μπόρεσα να αντιληφθώ τον όγκο της εργασίας που αθώρυβα και με περισσή επιμέλεια επιτελούσες. Πάντοτε με τα διακριτικά και λεπτά σου αστεία, για το μόνο που εξέφραζες παράπονο ήταν ο λιγοστός όγκος ανταποκρίσεων και συνεργασιών που έπαιρνες και η καθυστέρηση στην αποστολή τους. Ποτέ σου δεν παραπονέθηκες για τον φόρτο της εργασίας που ανάλαβες, ποτέ σου δεν καυχήθηκες για το επίτευγμά σου να εκδίδεις το Προσκοπικό μας Περιοδικό.

Φεύγοντας, άφησες πίσω σου μια βαριά κληρονομιά. Το «Πάντα Εμπρός», που ανάστησες από τον Ιούνιο του 1998 με την έκδοση της σειράς της δεύτερης περιόδου (η πρώτη περίοδος κάλυψε το χρονικό διάστημα 1963-1974), και που αποτελεί σήμερα καύχημα για το Σώμα Προσκόπων Κύπρου. Χωρίς οποιαδήποτε υλική υποδομή, δουλεύοντας αθώρυβα μέσα από τον ελεύθερό σου χρόνο, έδωσες στο Σώμα το περιοδικό του, κάτι που ζηλεύουν πολλά ξένα Σώματα που δεν έχουν καταφέρει να εκδώσουν το δικό τους περιοδικό, παρά την υποδομή και την οικονομική ευρωστία που διαθέτουν.

Πέρα όμως από το αποτέλεσμα της δικής σου προσπάθειας και της πραγματοποίησης του οράματος της επανέκδοσης του Προσκοπικού Περιοδικού, χάρησες, αγαπητέ μας Ανδρέα, μέρος από τις πλούσιες γνώσεις και εμπειρίες σου σε μας που είχαμε την τύχη και το προνόμιο να συνεργαστούμε μαζί σου για την έκδοση του «Πάντα Εμπρός». Σήμερα, που αποτιμούμε το έργο σου, στεκόμαστε με ευγνωμοσύνη και δέος μπροστά στο μέγεθος της δουλειάς σου, που με την υπομονή και την επιμονή σου κατάφερες έμπρακτα να αποδείξεις και σεμνά να επιδείξεις τον τρόπο με τον οποίο εργάζονται οι πραγματικοί Πρόσκοποι. Γιατί σε όλη σου τη ζωή, ο χαρακτήρας και τα βιώματά σου ήταν αυτά που θα πρέπει να προικίζουν τον κάθε Πρόσκοπο. Ναι, υπήρξες αγαπητέ μας Ανδρέα, Πρόσκοπος με «Π» κεφαλαίο.

Έφηβος μαθητής κατάφερε τότε μόνος, να κρατήσεις την Ελληνική σημαία σε εκείνη την αιματηρή διαδήλωση, στην αγαπημένη σου Αμμόχωστο, όπου δίπλα σου ξεψύχισε από τις σφαίρες των Άγγλων ο συμμαθητής σου ο Πετράκης Κυπριανού. Πάντοτε καλός Χριστιανός, ευσυνειδητος επαγγελματίας, είχες σαν μέλημά σου την προκοπή και την πρόοδο των μαθητών σου. Σαν Γυμνασιάρχης αγωνίστηκες να κρατηθεί ψηλά το κύρος των καθηγητών σου παρά την λάσπη που σου έριξαν οι ημιμαθείς λεγόμενοι «δημοσιογράφοι». Το δε πρωινό της Κυριακής σου, ήταν αφιερωμένο στον αγώνα ενάντια στην κατοχή της πατρίδας μας, αφού σπάνια μπορούσες να απουσιάσεις από το κατοχικό οδόφραγμα όπου έμπρακτα έδινες κουράγιο και δύναμη με την παρουσία και τις συμβουλές σου στις αγωνίστριες μητέρες και συζύγους των αγνοουμένων μας.

Αποχαιρετώντας σε, ένα μόνο πράγμα μπορούμε να σου υποσχεθούμε: Ότι θα προσπαθήσουμε με όλη μας την δύναμη να δώσουμε συνέχεια σε αυτό που άρχισες, συνεχίζοντας την έκδοση του περιοδικού μας. Ο χαρακτήρας σου, ο πατριωτισμός σου, το χαμόγελό σου, η εργατικότητα σου, η λεπτότητα σου, η ευαισθησίες σου, τα πιστεύω σου, η υπομονή και η επιμονή σου, θα αποτελούν για μας παράδειγμα και φάρο καθοδήγησης. Καλό σου ταξίδι αγαπητέ μας Ανδρέα.

Μάριος Κ. Χρίστου
Εφορος Εκπαιδείσεως